

Sygn. akt I PK 146/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Halina Kiryło

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. P.

przeciwko Centrum [...]

o zapłatę wynagrodzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2015 r.,

skargi kasacyjnej Centrum [...]

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 21 listopada 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2013 r., w sprawie z powództwa B. P. przeciwko Centrum [...] (dalej jako „SP ZOZ”) o wynagrodzenie za pracę, Sąd Rejonowy w P. zasądził od pozwanych kwoty wynikające z pkt I sentencji, umorzył postępowanie do kwoty 12.000 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka była zatrudniona jako pielęgniarka w SP ZOZ. 1 marca 2011 r. doszło do przejścia zakładu pracy tego Zespołu w trybie art. 23¹ k.p. na Centrum [...]. 15 czerwca 2007 r. Zarząd Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych przy Zespole Opieki Zdrowotnej w P. wszczął spór zbiorowy z tym pracodawcą, domagając się między innymi ustalenia od 1 stycznia 2008 r. minimalnego wynagrodzenia zasadniczego dla pielęgniarek i położnych w wysokości 3.000 zł oraz modernizacji i doposażenia oddziałów szpitalnych. W piśmie z 16 czerwca 2007 r. zakreślono dyrektorowi SP ZOZ termin 7 dni na uwzględnienie zgłoszonych żądań. Pismo to zostało podpisane przez przewodniczącą Zakładowej Organizacji Związkowej B. F. 13 sierpnia 2007 r. w obecności mediatora przedstawicielki zakładowej organizacji związkowej podtrzymywały swoje stanowisko dotyczące podwyżki. Dyrektor SP ZOZ oświadczyła, że ze względów finansowych nie ma możliwości przyjęcia zgłoszonych postulatów do realizacji, lecz w razie otrzymania środków finansowych na ten cel pracodawca niezwłocznie dokona podwyżek. W protokole uzgodnień podpisanym 9 czerwca 2008 r., po kilkugodzinnym strajku, zorganizowanym przez Ogólnopolski Związek Zawodowy Pielęgniarek i Położnych, strony uzgodniły wzrost wynagrodzenia zasadniczego pielęgniarek i położnych o 100 zł od 1 czerwca 2008 r. w odniesieniu do wartości wynagrodzenia zasadniczego wynikającego ze stawki zaszeregowania poszczególnych pielęgniarek i położnych na dzień 31 maja 2008 r. Ponadto strony ustaliły, że ponownie podejmą negocjacje w zakresie dalszego wzrostu wynagrodzeń w terminie do dwóch tygodni po podpisaniu kontraktu z NFZ na rok 2008, jednakże nie później niż do 31 lipca 2008 r. Jako warunek ponownego wszczęcia negocjacji wskazano wzrost wartości kontraktu podpisanego pomiędzy SP ZOZ a NFZ K. W pkt 3 protokołu uzgodnień dyrektor przyjęła docelowe oczekiwanie pielęgniarek i położnych w kwocie wynagrodzenia 2.000 zł w roku 2008, 2.500 zł w roku 2009 oraz 3.000 zł w roku 2010, a także podejmowanie co kwartał negocjacji związkowych „z przepływem środków

finansowych do szpitala”. Porozumienie to nie miało charakteru porozumienia kończącego spór zbiorowy. Aneksem z 15 stycznia 2009 r. strony zmieniły pkt 3 protokołu uzgodnień z 9 czerwca 2008 r. w ten sposób, że wzrost wynagrodzeń pielęgniarek i położnych z puli środków przeznaczonych na ten cel nastąpi w jednakowej wysokości 255 zł do wynagrodzenia zasadniczego. Pozostałe uzgodnienia dotyczące pkt 3 miały być realizowane jak zapisano 9 czerwca 2008 r., tj. 2.500 zł w roku 2009 i 3.000 zł w roku 2010. Pismem z 9 stycznia 2010 r. przedstawicielki zakładowej organizacji związkowej zażądały realizacji Aneksu z 15 stycznia 2009 r. W odpowiedzi dyrektor SP ZOZ podała, że w dacie podpisywania Aneksu żadna ze stron nie mogła przypuszczać, że kontrakt z Narodowym Funduszem Zdrowia zostanie ograniczony wartościowo, zaś okoliczność ta - mieszcząca się w kategorii zdarzeń absolutnie nieprzewidzianych - czyni postanowienia Aneksu praktycznie niewykonalnymi. Z winy pracodawcy nie jest możliwe dopełnienie uzgodnień płacowych. O ile się poprawi sytuacja szpitala - uzgodnienia zawarte w protokole uzgodnień z 9 czerwca 2008 r. będą realizowane. Z ustaleń pracodawcy z zakładową organizacją związkową wynikało, że grupa zawodowa pielęgniarek i położnych w roku 2008 miała osiągnąć poziom wynagrodzenia zasadniczego 2.000 zł, następnie 2.500 zł i 3.000 zł w roku 2010 r.

W motywach wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał, że z literalnej wykładni pkt 3 protokołu uzgodnień z 9 czerwca 2008 r. wynika, że było to wyłącznie sprecyzowanie wobec pracodawcy żądania w zakresie wzrostu wynagrodzeń, a pracodawca nie przyjął na siebie zobowiązania do wypłaty wynagrodzeń po 2.500 zł w roku 2009 oraz 3.000 zł w roku 2010 r. Jednakże nie budził wątpliwości stron obligacyjny charakter pkt 3 Aneksu z 15 stycznia 2009 r., w którym pracodawca zobowiązał się do wypłaty 255 zł do wynagrodzenia zasadniczego dla pielęgniarek i położnych. W dalszej części tego dokumentu strony postanowiły, że pozostałe uzgodnienia dotyczące pkt 3 będą realizowane, jak zapisano 9 czerwca 2008 r., tj. 2.500 zł w roku 2009, 3.000 zł w roku 2010 oraz podejmowania co kwartał negocjacji związkowych „z przepływem środków finansowych do szpitala”. Sąd uznał więc, że pracodawca zobowiązał się do wypłaty podwyżek, precyzując, kiedy i w jakiej wysokości będą one wypłacane. Sąd wskazał, że Aneks z 15 stycznia 2009 r. nie był porozumieniem kończącym spór zbiorowy, jednak w tym

porozumieniu pracodawca uwzględnił część postulatów strony związkowej. W ocenie Sądu Rejonowego oświadczenie pracodawcy w tym zakresie jest jasne i nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Sąd Rejonowy uznał, że przedmiotowy aneks jest źródłem prawa pracy, a postanowienia w nim zawarte wywarły skutki także na przyszłość. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że skoro do porozumień zbiorowych należy odpowiednio (na zasadzie analogii) stosować przepisy dotyczące układów zbiorowych pracy, to należy przyjąć, że w sytuacji, gdy warunki pracy powódki w zakresie wysokości należnego jej wynagrodzenia zasadniczego zostały określone w Aneksie, to jeżeli pracodawca miał zamiar uregulować odmiennie treść stosunku pracy powódki w tym zakresie po 2010 r., powinien był dokonać wypowiedzenia warunków płacy. Jeżeli nie dokonano wypowiedzenia umowy o pracę w tym zakresie, to warunki dotyczące wysokości należnego powódce wynagrodzenia zasadniczego obowiązywały do momentu rozwiązania łączącego strony stosunku pracy, tj. do dnia 31 października 2011 r.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją pozwanej Centrum [...], która zarzuciła naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez nieprecyzyjne i niekonsekwentne wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, co polegało na wskazaniu na orzeczenia Sądu Najwyższego, które tego typu porozumienia jak Aneks nr 1 uznają za umowy o świadczenie na rzecz osób trzecich, jak i takie, które traktują je jako akty normatywne, bez sprecyzowania, w jaki sposób należało zakwalifikować Aneks nr 1, będący podstawą roszczeń powódki. Apelująca podniosła również zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci Aneksu nr 1 na skutek błędnej jego wykładni zarówno co do ustaleń dotyczących lat 2009 – 2010, jak i roku 2011, względnie naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. wskutek błędnej wykładni oświadczeń woli zawartych w Aneksie nr 1, a także naruszenia art. 241¹³ k.p., przez nieuprawnione zastosowanie. Zarzuciła również sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału przez ustalenie, że Aneks nr 1 do Protokołu uzgodnień z 9 czerwca 2008 r. zawiera zobowiązanie pozwanego pracodawcy do wypłaty jakichkolwiek podwyżek, podczas gdy ani ogólne metody wykładni aktów normatywnych, ani wykładnia oświadczeń woli stron czynności prawnej dokonana zgodnie z art. 65 § 2 k.c. na to nie pozwala.

Wyrokiem zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną Sąd Okręgowy oddalił apelację, podzielając stanowisko, że Aneks nr 1 stanowił oparcie dla żądań powódki na podstawie art. 393 § 1 k.c. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2006 r., III PK 114/05, Sąd odwoławczy uznał, że porozumienie zbiorowe partnerów społecznych określające prawa i obowiązki stron zawarte bez oparcia w ustawie jest źródłem prawa pracy (art. 59 ust. 2 i 4 Konstytucji RP). Brak oparcia w ustawie nie wyłącza sam przez się legalności zawartego porozumienia i możliwości wywoływania skutków prawnych, w tym również skutku w postaci dopuszczalności dochodzenia przez pracowników indywidualnych roszczeń w oparciu o przepisy tego porozumienia. Jest to wówczas szczególnego rodzaju umowa, której zawarcia nie można wykluczyć tylko dlatego, że nie jest przewidziana w przepisach prawa pracy. Zawarcie i wprowadzenie w życie takich porozumień kształtuje treść indywidualnych stosunków pracy. Z tą argumentacją Sąd Okręgowy przyjął, że w Aneksie nr 1 pracodawca przyjął zobowiązanie w zakresie podwyżki wynagrodzeń, wskazując że Sąd pierwszej instancji dokonał w tym zakresie uprawnionej interpretacji tego aktu. Pomimo, że Aneks istotnie jest częścią innego dokumentu, to jednak deklaracje pracodawcy co do podwyżki wynagrodzeń uznać należy za czytelne. Twierdzenia apelującego o zawarciu umowy na czas oznaczony Sąd drugiej instancji uznał za bezpodstawne, stwierdzając że ani Aneks, ani porozumienie nie wskazywały daty, do której miały obowiązywać. Porozumienie ukształtowało zaś tylko zasady ustalania podwyżek. Z istoty podwyżek wynika zaś, że są one przyznawane do daty kolejnej zmiany.

W skardze kasacyjnej pozwana Centrum. zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach Sądowi Okręgowemu w K., ewentualnie o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: (a) art. 378 § 1 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez: nierozpoznanie zarzutu apelacji pozwanej Centrum [...] dotyczącego sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią

zgromadzonego materiału dowodowego oraz całkowitego pominięcia milczeniem związanych z tym zarzutem twierdzeń podniesionych przez pozwaną, a dotyczących okoliczności, w jakich do podpisania Aneksu nr 1 doszło, celu podpisania Aneksu nr 1 i intencji jego stron, przez co nie rozpoznano apelacji co do jej istoty i nie skontrolowano wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie postawionego zarzutu, a także niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn pominięcia rozpoznania powyższego zarzutu apelacji; (b) art. 227 w związku z art. 391 k.p.c., popełnione na skutek pominięcia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, takich, jak okoliczności, w jakich doszło do podpisania Aneksu nr 1 oraz zamiaru towarzyszącego stronom przy jego podpisywaniu i celu jego podpisania; (c) art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez nierozważenie zgromadzonego materiału w sposób wszechstronny, w szczególności w wyniku pominięcia znaczenia treści protokołu ze spotkania z dnia 29 stycznia 2009 r. dla ustalenia rzeczywistej treści Aneksu nr 1.

W zakresie podstawy naruszenia prawa materialnego skarżąca podniosła naruszenie: art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie wykładni oświadczeń woli zawartych w Aneksie nr 1 wbrew dyrektywie wynikającej z tego przepisu; (b) art. 77¹ k.p. oraz art. 77² § 1 i 4 k.p., przez przyjęcie, wbrew brzmieniu tych przepisów, że ustalanie wysokości wynagrodzenia pracowników może następować w drodze innych niż układ zbiorowy pracy lub regulamin wynagradzania porozumień zbiorowych o charakterze nienormatywnym; (c) art. 4 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz.U. Nr 55, poz. 236 ze zm.), przez całkowite jego pominięcie, w efekcie czego poczyniono niewłaściwe ustalenie, że organizacja związkowa oraz pracodawca powódki pozostawali w sporze zbiorowym w rozumieniu tej ustawy; (d) art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p., wskutek jego niezastosowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. jest oczywiście bezzasadny, gdyż podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), do której to sfery art. 233 § 1 k.p.c. odnosi się wprost (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23

października 2006 r., I UK 194/06, LEX nr 950611 i z dnia 6 sierpnia 2012 r., II CSK 108/12, LEX nr 1228780 oraz wyrok z dnia 10 maja 2012 r., II PK 220/11, LEX nr 12111159 i powołane w nim orzecznictwo). Również sam art. 227 k.p.c. (w związku z art. 391 § 1 k.p.c.) nie może być podstawą skutecznego zarzutu, bez równoczesnego powołania uchybienia innym przepisom postępowania, istotnym dla podejmowania decyzji dowodowych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., I CSK 237/10, LEX nr 784978; z dnia 6 października 2009 r., II UK 47/09, LEX nr 559955 i z dnia 12 lutego 2009 r., III CSK 272/08, LEX nr 520039).

Skarga kasacyjna podlega jednak uwzględnieniu, gdyż trafnie podniesiono w niej zarzut naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 378 § 1 k.p.c., co miało wpływ na wynik sprawy, ponieważ w konsekwencji przeprowadzona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena prawna w zakresie zastosowania przepisów prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego jest co najmniej niepełna, a przez to niewystarczająca do stanowczego rozstrzygnięcia sporu. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. z reguły nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż uzasadnienie sporządzone jest po jego wydaniu. Jednak wyjątkowo, niezgodne z art. 328 § 2 k.p.c. sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, gdy niezachowanie jego wymagań konstrukcyjnych czyni zasadnym kasacyjny zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego zastosowanie do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego, gdy uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia.

Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego (i ocenionego) nie tylko w postępowaniu w pierwszej instancji, ale również w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 k.p.c.). Z tej przyczyny podłożem wyroku sądu drugiej instancji są dokonane przezeń ustalenia faktyczne, czego nie zmienia możliwość posłużenia się przez sąd odwoławczy całym dorobkiem sądu pierwszej instancji i uznania jego ustaleń za własne. Sąd odwoławczy - rozpoznając sprawę „w granicach apelacji” - w szczególności dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym w pierwszej instancji (por. zwłaszcza uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów

Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55; Monitor Prawniczy 2008 nr 22, s. 37, z uwagami M. Kowalczuk; Palestra 2009 nr 1, s. 270, z glosą G. Rząsy i A. Urbańskiego, a także wyroki z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 526/04, LEX nr 177281; z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 169/05, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 93; z dnia 2 lipca 2008 r., II PK 7/08, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 283 i z dnia 13 maja 2010 r., II PK 346/09, LEX nr 603423). Wynikający z art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. obowiązek sądu drugiej instancji oznacza w szczególności nakaz wzięcia pod uwagę i rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków, w tym wniosków dowodowych, których sąd ten nie musi uwzględnić, ale ma obowiązek się do nich odnieść w uzasadnieniu orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2010 r., I PK 41/10, LEX nr 667488 i z dnia 1 czerwca 2012 r., II PK 259/11, LEX nr 1243021). Jest to istotne zwłaszcza wtedy, gdy w apelacji kwestionuje się ocenę dowodów i ustaleń poczynionych w pierwszej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09, LEX nr 602700 oraz z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 300/12, LEX nr 1341270).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy stwierdza, że Sąd Okręgowy „podzielił stanowisko Sądu I instancji (...), gdy chodzi o kwestie merytoryczne związane z rozpoznawaną sprawą”, nie dokonał jednak oceny zarzutów apelacji odnoszących się do oceny dowodów i ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji. Sąd Okręgowy przede wszystkim nie ustosunkował się do apelacyjnego zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zgromadzonego materiału dowodowego i pominął milczeniem związane z tym zarzutem twierdzenia podniesione przez pozwaną, dotyczące okoliczności zawarcia Aneksu nr 1, intencji stron i celu jego podpisania, szczegółowo uargumentowane w apelacji, naruszając przez to art. 378 § 1 k.p.c. Za taką ocenę - wobec konkretności i szczegółowości zarzutów - nie można bowiem uznać stwierdzenia, że „Sąd I instancji dokonał uprawnionej interpretacji Aneksu nr 1. Miał prawo przyjąć, iż zostało w nim przyjęte zobowiązanie co do podwyżki wynagrodzeń. Jakkolwiek Aneks istotnie jest częścią innego dokumentu, to jednak deklaracje pracodawcy co do podwyżki wynagrodzeń uznać należy za czytelne”. Sąd pierwszej instancji decydujące znaczenie przypisał literalnemu

brzmieniu postanowień Aneksu nr 1 z dnia 15 stycznia 2009 r., w którym strony zmieniły zapis punktu 3 protokołu uzgodnień z dnia 9 czerwca 2008 r. w ten sposób, że ustaliły, iż „wzrost wynagrodzeń pielęgniarek i położnych z puli środków przeznaczonych na ten cel nastąpi w jednakowej wysokości 255 zł do wynagrodzenia zasadniczego. Kwota 255 zł stanowi iloraz sumy brakujących kwot do wynagrodzenia w wymiarze 2.000 zł oraz ilości pielęgniarek i położnych w SP ZOZ w P”. Pozostałe uzgodnienia dotyczące pkt 3 miały być realizowane „jak zapisano dnia 9 czerwca 2008 r., tj. 2.500 zł w 2009 r., 3.000 zł w 2010 r. oraz podejmowania co kwartał negocjacji związkowych”. Ocenę zaoferowanego przez stronę skarżącą dowodu dla stwierdzenia okoliczności towarzyszących zawarciu Aneksu, celu jego zawarcia, intencji stron, zakresu żądań i wiedzy strony związkowej o stanie finansowym szpitala w postaci protokołu ze spotkania związków zawodowych z dyrekcją szpitala z dnia 29 stycznia 2009 r. Sąd pierwszej instancji sprowadził zaś do stwierdzenia, że przebieg tego spotkania nie mógł zmienić zobowiązania pracodawcy przyjętego w Aneksie nr 1. Z tego wynika, że na podstawie tego dowodu nie poczyniono żadnych ustaleń, ani zgodnych z twierdzeniami zgłaszającej go strony, ani też przeciwnych. Tymczasem ustalenia te mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Gdyby bowiem twierdzenia pozwanej co do faktów wynikających z tego dowodu okazały się prawdziwe, to oznaczałoby to, że nie ciąży na niej zobowiązania do podwyżki wynagrodzeń przyjęte przez Sąd Rejonowy (a następnie Sąd Okręgowy) na podstawie uznania, że wskazane zdanie Aneksu ma charakter postanowienia rodzącego obowiązek dokonania takiej podwyżki. Wbrew ocenie Sądu pierwszej instancji (zaakceptowanego przez Sąd odwoławczy), nie można bowiem przyjąć, że postanowienia zawarte w Aneksie nr 1 są jednoznaczne, a wykładnia językowa jest wystarczająca do ich analizy. Należy zgodzić się z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 sierpnia 2014 r. w sprawie I PK 14/14 o podobnym stanie faktycznym i prawnym, że postanowienie Aneksu nr 1 o treści: „pozostałe uzgodnienia dotyczące pkt. 3 będą realizowane jak zapisano dnia 9 czerwca 2008 r., tj. 2.500 zł w 2009 r., 3.000 zł w 2010 r. oraz podejmowania co kwartał negocjacji związkowych z przepływem środków finansowych do szpitala” nie jest jasne, skoro w uzgodnieniach z dnia 9 czerwca 2008 r. pracodawca nie

zobowiązał się do wypłaty żadnych kwot tytułem podwyżek wynagrodzenia, poza kwotą 100 zł. Również więc zdanie „pozostałe uzgodnienia dotyczące pkt 3 będą realizowane jak zapisano dnia 9 czerwca 2008 r., tj. 2.500 zł w 2009 r., 3.000 zł w 2010 r.” może być odczytane jako przyjęcie przez pracodawcę do wiadomości oczekiwań pracowników podwyżek wynagrodzeń w w/w kwotach. Przemawia za tym końcowa część analizowanego zdania: „oraz podejmowania co kwartał negocjacji związkowych z przepływem środków finansowych do szpitala”. Całe zdanie wskazuje więc na możliwość wypłaty podwyżek wynagrodzeń po przeprowadzeniu każdorazowych kwartalnych negocjacji (i analizie możliwości finansowych szpitala). Z wykładni językowej nie wynika zatem konkluzja o jednoznacznym podwyższeniu wynagrodzenia zasadniczego wszystkich pielęgniarek w roku 2009 do poziomu 2.500 zł, a w roku 2010 do poziomu 3.000 zł, a tym bardziej – o trwałym podwyższeniu wynagrodzenia w następnych latach. Wykładnia językowa nie była więc wystarczająca do analizy spornego Aneksu.

Skoro zaś Sąd drugiej instancji nie przeprowadził własnej oceny wiarygodności materiału dowodowego, na podstawie którego Sąd pierwszej instancji oparł swoje ustalenia faktyczne w powyższym zakresie, pomimo wyraźnie wyartykułowanych zarzutów apelacyjnych odnoszących się do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego materiału przez ustalenie, że Aneks nr 1 do Protokołu uzgodnień z 9 czerwca 2008 r. zawiera zobowiązanie pozwanego pracodawcy do wypłaty jakichkolwiek podwyżek, nie rozpoznając tym samym sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), a uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia wymagań art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., to zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, co powoduje, że ocena pozostałych wymienionych w skardze zarzutów (w zakresie obrazy prawa materialnego) na obecnym etapie byłaby przedwczesna.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 2 k.p.c.).

